

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΣΠΟΡΕΩΣ (Λουκ. 8, 5- 15)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στον Άγιο Βασίλειο Πρεβέζης, την 31/12/1995)

1. Οι άνθρωποι αλλάζουν, οι πέτρες όχι

Όταν εορτάζουμε την μνήμη του αγίου Βασιλείου, τα ιερά άσματα της Εκκλησίας μας λένε: «Πάντων των αγίων ανεμάξω τας αρετάς». Όλων των αγίων τις αρετές, τις μάζεψες. Τις συγκέντρωσες στον εαυτό σου. Τι νόημα έχει αυτό; Μια αρετή να αποκτήσει ο άνθρωπος σωστά, πηγαίνει στον Παράδεισο «εν δόξη». Παίρνει από τον Θεό χαρίσματα μεγάλα. Για φανταστείτε τι μεγάλος πλούτος είναι, να συγκεντρώνει κανείς στο πρόσωπό του, όχι μια αρετή αλλά πολλές αρετές.

Αρετή, δεν σημαίνει κάποια ιδιότητα. Σημαίνει κατά κύριο λόγο ένα ποταμό χάριτος του Αγίου Πνεύματος. Γιατί μόνο η χάρη και η δύναμη και ο φωτισμός του Αγίου Πνεύματος κάνουν τον άνθρωπο να θέλει και να μπορεί να πολεμήσει εναντίον των τάσεων, ορέξεων, επιθυμιών, στραβοπατημάτων του παλαιού ανθρώπου. Και να πάρει την απόφαση δυναμικά να πολεμήσει εναντίον του εαυτού του, για να καθαριστεί από τα πάθη του και να αποκτήσει τις μεγάλες αρετές.

Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, θέλοντας να μας δείξει τι είναι οι αρετές, αλλά και πώς αποκτώνται, είπε την παραβολή του σπορέως.

Κάποια φορά ένας άνθρωπος πήγε στο χωράφι του να σπείρει. Αλλά τον σπόρο τον πέταγε απλόχερα. Άλλος έπεσε σε γη καλή, άλλος σε αγκάθια, άλλος σε πέτρες, άλλος στο δρόμο.

Τι θέλει να πει η παραβολή; Γιατί είπε ο Χριστός, ότι ένα μέρος από τον σπόρο έπεσε σε γη καλή και καρποφόρησε. Και άλλο έπεσε σε πέτρες και σε αγκάθια. Και το οποίο έστω και αν βλάστησε δεν καρποφόρησε, αλλά κατεστράφη. Ξέρουμε όλοι ότι τα χωράφια έχουν αυτές τις ετερομορφίες. Αλλά οι άνθρωποι έχουν όλοι και αυτιά και μάτια και καρδιά και μυαλό.

Ξέρουμε ακόμη ότι το άψυχο χωράφι μπορεί να μην παίρνει καλλιέργεια. Γιατί όταν πέσεις επάνω σε πέτρα, τι μπορείς να κάνεις; Αλλά δεν υπάρχει άνθρωπος να είναι πέτρα και άλλος που να είναι γη καθαρή, επειδή έτσι

φτειάχτηκε και δεν αλλάζει.

Η Αγία Γραφή κάνει ένα παραλληλισμό. Υπάρχουν λέγει κάποια θηρία, αλεπούδες, αρκούδες, βόδια, οχιές κλπ. Με όλα αυτά τα θηρία, υπάρχουν άνθρωποι που μοιάζουν. Και είναι στη συμπεριφορά τους, άλλοι λιοντάρια, άλλοι τσακάλια, άλλοι τίγρεις, άλλοι οχιές κτλ.

Αλλά, ενώ τα θηρία μένουν για πάντα θηρία και δεν αλλάζουν, με τους ανθρώπους δεν συμβαίνει το ίδιο. Υπάρχει ενδεχόμενο ο άνθρωπος θηρίο, με τον λόγο του Θεού, αν πέσει στην καρδιά του, να γίνει το καλύτερο και ημερότερο αρνάκι. Ο άνθρωπος της ακολασίας, όπως ήταν η αγία Μαρία η Αιγυπτία, να γίνει ο σεμνότερος άνθρωπος του κόσμου. Και το αρπακτικό όρνεο, να γίνει ο πιο εύσπλαγχνος και μεταδοτικός.

Γι' αυτό ακριβώς έλεγε ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, βγήκε ο σπορέας να σπείρει τον σπόρο, τον λόγο του Θεού. Όχι σε φυσικές πέτρες και σε αγκάθια, αλλά σε μια γη πνευματική. Που μπορεί να είναι και πέτρες και αγκάθια. Μπορεί να είναι και εύφορη γη. Αλλά οπωσδήποτε είναι νοητή, πνευματική γη. Όχι από την φύση της γόνιμη ή άγονη, αλλά από την διάθεση του ανθρώπου, η οποία δεν είναι σταθερή, αλλά αλλοιώνεται και διορθώνεται.

2. Να καλλιεργούμε την ψυχή μας

Χρειάζεται λοιπόν, να καλλιεργήσει κανείς την ψυχή του.

Και συνεχίζει η παραβολή. Εκεί λέγει που έπεσε ο σπόρος, αλλού δεν έκανε καρπό καθόλου. Αλλού έκανε το ένα 30, αλλού το ένα 60 και αλλού το ένα 100. Τι είχε σημασία;

Η πρόθεση, η διάθεση, η εσωτερική καλλιέργεια, η οποία χρειάζεται και πρέπει να γίνει. Ο άνθρωπος πρέπει να προσφέρει τον εαυτό του γη καλή, στο Θεό. Και να προσπαθεί να κάνει τον εαυτό του όσο μπορεί γη πιο καλή. Κύριος του κόσμου και της ζωής μας είναι ο Θεός. Και ακόμη είναι Κύριος της αιωνιότητας, στην οποία είτε το θέλουμε είτε δεν το θέλουμε, θα πάμε. Γι' αυτό το πραγματικό συμφέρον του ανθρώπου, είναι να αγωνίζεται να είναι ευάρεστος ενώπιον του Θεού. Όποιος αυτό το ξεχνάει και το ρίχνει αλλού, λέγοντας ότι είναι σοφός, ή κάνοντας τον έξυπνο, δεν είναι παρά ένας ανόητος. Που θυσιάζει για τα πρόσκαιρα τα αιώνια.

Πώς όμως θα μπορέσουμε να κάνουμε καρπό; Και πόσο καρπό;

Μα το είπε ο Χριστός. Το ένα να το κάνουμε εκατό. Είναι δυνατόν, γιατί στην παραβολή που ακούσαμε, κάποιο εκλεκτό κομμάτι γης έκανε το ένα εκατό, και αυτός που σπέρνει, δεν το κάνει για χόμπυ, αλλά γιατί περιμένει να μαζέψει πολύ καρπό. Έτσι και ο επουράνιος σπορέας Κύριος Ιησούς Χριστός σπέρνοντας τον λόγο Του στη γη των ψυχών μας, θέλει να εσοδεύσει καρπό ει δυνατόν εκατονταπλασίονα. Το ερώτημα είναι: Εμείς τι θα κάνουμε για να φέρουμε καρπό πολύ;

3. Οι πηγές των υδάτων

Ο προφήτης Δαυΐδ λέει στον πρώτο ψαλμό: «Μακάριος ανήρ ος ουκ επορεύθη εν βουλή ασεβών και εν οδώ αμαρτωλών ουκ έστη και επί καθέδρα λοιμών ουκ εκάθησε». Καλότυχος ο άνθρωπος που δεν είχε ποτέ πάρε-δώσε με τις παλιανθρωπιές και με τις αμαρτίες. «Μακάριος ανήρ ος ουκ επορεύθη εν βουλή ασεβών». Δεν έκατσε να κουβεντιάσει με άλλους, για το πώς θα κάνει το οποιοδήποτε κακό. «Και εν οδώ αμαρτωλών ουκ έστη». Και όταν έβλεπε παλιοπαρέες προτιμούσε να φεύγει μακριά. «Και επί καθέδρα λοιμών ουκ εκάθησε».

«Και έσται», ο άνθρωπος αυτός, «ως το ξύλον το πεφυτευμένον παρά τας διεξόδους των υδάτων». Συνήθως όταν βρισκόμαστε στην κρίσιμη κατάσταση, τότε που θα έπρεπε να αγωνιστούμε για να καθαρίσουμε τον εαυτό μας από τα ζιζάνια και από τις πέτρες, δικαιολογούμαστε για το ότι δεν κάνουμε προκοπή στις αρετές και λέμε: «εγώ είμαι έτσι, εγώ έχω εκείνα τα προβλήματα, εγώ βρίσκομαι σ' αυτές τις καταστάσεις και σ' αυτές τις δεσμεύσεις». Αλλά πάντοτε μπορούμε να καθαρίσουμε τον εαυτό μας ή κόβοντας κάτι που βλάπτει την ψυχή μας ή κόβοντας τον εαυτό μας από κάτι που κολακεύει την φιλαυτία μας. Αρκεί να το θέλουμε.

Αν το κάνουμε, θα είμαστε: «ως το ξύλον το πεφυτευμένον παρά τας διεξόδους των υδάτων». Τι κάνει το ξύλο, το δένδρο που είναι φυτευμένο στις «διεξόδους των υδάτων»; Δεν διψάει ποτέ. Ρουφάει από τις ρίζες του συνεχώς νερό. Και είναι καταπράσινο. Γεμάτο από φύλλα, γεμάτο από λουλούδια. Και κάνει καρπό. Το βλέπει κανείς και χαίρεται. Να λοιπόν πώς μπορεί ο άνθρωπος να προχωρήσει πνευματικά. Πρέπει να φροντίσει φυτευτεί «παρά τας διεξόδους των υδάτων».

Το δένδρο, ή φυτρώνει μοναχό του, ή το φυτεύει κάποιος κοντά στις «διεξόδους των υδάτων». Ο άνθρωπος, θα φυτεύσει μόνος του τον εαυτό του στις διεξόδους των υδάτων. Αλλά ποιές είναι αυτές οι «διέξοδοι των υδάτων»;

Τόπος που ρέει το νερό της χάρις του Θεού, είναι η Εκκλησία. Μέσα σ' αυτόν τον ιερό τόπο, τον επίγειο Παράδεισο πρώτα απ' όλα γίνεται η Θεία Λειτουργία. Και ρέει όχι απλώς νεράκι, αλλά ρέει το αίμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, το οποίο μας καθαρίζει από κάθε αμαρτία και μας δίνει το εφόδιο της ζωής της αιωνίου και της αναστάσεως των νεκρών. Τι περισσότερο να επιθυμήσει κανείς; Καλύτερο εφόδιο για τη ζωή και ισχυρότερη δύναμη κανείς δεν μπορεί να βρει.

Λέγει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος:

«Χωρίς την Θεία Κοινωνία ο άνθρωπος μπροστά στον διάβολο είναι, λαγός μπροστά στο λιοντάρι. Τόσο τιποτένιος και τόσο μηδαμινός. Με την Θεία Κοινωνία τα πράγματα αντιστρέφονται. Ο άνθρωπος γίνεται λιοντάρι και ο διάβολος γι' αυτόν λαγός. Όταν τον βλέπει, τον άνθρωπο που έχει πιεί το τίμιο αίμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και έχει φάγει το σώμα Του τρέμει. Όπως τρέμει ο λαγός και το αρνάκι όταν ακούσει την φωνή του λιονταριού. Πόσο αδικεί ο άνθρωπος τον εαυτό του όταν δεν φροντίζει να κοινωνεί το άγιο σώμα και το τίμιο αίμα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού».

4. Ανυπολόγιστη η αμοιβή

Ζούμε στον κόσμο, συναναστρεφόμαστε, συναλλασσόμαστε και έχουμε γνωστούς και φίλους. Αλλά κάθε μέρα και κάθε στιγμή πρέπει να πολλαπλασιάζουμε την πνευματική μας καρποφορία, φερόμενοι σε όλα με σεμνότητα, με γλυκό λόγο, με εντιμότητα με ειλικρίνεια με καλωσύνη, με ευσπλαχνία, με καθαρότητα καρδιάς.

Πώς θα το πετύχουμε; Όσο πιο πολύ μένει κανείς ενωμένος με τον Χριστό, τόσο περισσότερο παίρνει τη ζωή του Χριστού, την δύναμη του Χριστού και την διοχετεύει, συνεχώς στα έργα του και στις εκδηλώσεις του. Και έτσι φέρει καρπόν πολύν.

Μένει κανείς ενωμένος με τον Χριστό, όταν κάνει προτεραιότητα στη ζωή του τον Χριστό, την αιώνια ζωή και την Βασιλεία του Θεού. Όταν ο άνθρωπος το θέσει αυτό προτεραιότητα, έχει σκάψει το χωράφι του. Έχει βγάλει τα αγκάθια και έχει πετάξει τις πέτρες. Από κει και πέρα, θα συνεχίζει να καλλιεργεί μέχρι που να κλείσει τα μάτια του, το χωράφι της ψυχής του.

Τα λόγια τα οποία ακούμε μέσα στην Εκκλησία δεν είναι θεωρίες. Δεν είναι για κείνους που έχουν όρεξη να κάτσουν να διαβάσουν σοφά και δυσσερμήνευτα πράγματα. Είναι για όλους ζωή και ανάσταση. Γι' αυτό λοιπόν ας αγωνιστούμε

και εμείς να αποκτήσουμε πρώτα κάποια, μετά μια άλλη και στο τέλος περισσότερες αρετές. Γιατί όπως είπε ο Κύριος Ιησούς Χριστός στην παραβολή των ταλάντων, όταν ένας αγωνιστεί και κάνει το ένα δύο, θάχει τεράστια αμοιβή.

Για φαντασθείτε τι αμοιβή έχει να δώσει ο φιλόψυχος και πλουσιοπάροχος Θεός σε κείνον που θα κάνει όχι το ένα δύο, αλλά το ένα τριάντα, το ένα εξήντα και το ένα εκατό.

Και αν το εμπόριο για επίγεια και για φθαρτά το επιδιώκουμε και τα κέρδη μάς γεμίζουν χαρά, για να φαντασθείτε τι σημαίνει εμπόριο στα πνευματικά. Γι' αυτό και διαβάζουμε μέσα στα τροπάρια της Εκκλησίας μας, τα εξής λόγια για κάποιον άγιο: «Έγινες μεγαλέμπορος». Έκανες το πιο μεγάλο εμπόριο του κόσμου. Και επέτυχες τα κέρδη, αμύθητα κέρδη με την διακονία του θελήματος του Θεού.

Να μας αξιώσει ο Κύριος να κάνουμε κάτι, ότι μπορούμε περισσότερο για να ευαρεστήσουμε τον Θεό και να κερδίσουμε την αιώνια ζωή και ανταμοιβή. Αμήν.-